

KÖTETAJÁNLÓK

- ♦ **Kopriva Nikolett:** *Amire csak a fák emlékeznek.*
Előretolt Helyőrség Íróakadémia, Budapest, 2020.

Hogy mennyi minden történhet egyetlen udvarban, a láthatárig tartó tájban vagy egy házban, azt akkor tudjuk meg, ha elolvassuk Kopriva Nikolett verseskönyvét. Ebbe a térbe még egy privát tenger is belefér, és még Walt Whitman is betéved. Csak a végtelen magány türemkedik ki belőle. Letisztult költészet ez, kevés ornamentikával, de fájdalmas érzelmi töltete leaglózó, gondolatisága pedig gyönyörködtető. Erre mondjuk, hogy szép.

KOPRIVA NIKOLETT

1996-ban született Kisvárdán, de a kárpátaljai Munkácson nevelkedett. A Debreceni Egyetem szabad bölcsészet szakán diplomázott, majd esztétikából szerzett mesterfokozatot a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen. 2015 óta publikál, művei megjelentek *A tökéletes zártság egyetlen pillanata* című antológiában, valamint az *Év versei 2020-as* kiadásában. 2019-ben az Irodalmi Jelen debütdíjával tüntették ki, 2020-ban Móricz Zsigmond alkotói ösztöndíjban részesült. Az Előretolt Helyőrség Íróakadémia hallgatója.

Tegnap a sirályok

*A tenger mélyén lelkek alszanak.
Hajnalban, amikor nincsenek hullámok,
hallom szuszogásuk.
Ablakom a vízre néz,
de tegnap húszezer sirály fölfalta a horizontot,
azóta nem tudom,*

hol van a tenger vége, s hol kezdődik az ég.

*Nincs miben tükröződnie a Napnak,
mégis éget, füstöl a bőröm.
Cafatokban tépem le magamról.*

*A tengertől követelem huszonegy évem,
de csak magamat hallom,
és az eltűnt horizont csendjét.*

Rituálé

*Éjjel a tenger kapumat döngeti.
A hullámok olykor a házig lopakodnak,
hogy elsodorhassák a lépcsőre hullott
faleveleket.*

*Óramutatók közül bámulnak
a meg nem történt tettek.
A foszló hang mindig túl korán vagy későn
jut el a célzotthoz,
így lesz mindennapos a dadogás.
Lefekvés előtt bezárok ajtót-ablakot,*

*hogy a víz lassabban szivárogon be.
Reggel kifacsarom a párnát,
lenyelem a szájpaplásomra ragadt leveleket.*

Percenként sír föl a csengő.

Érintkezések

*Találkoztam Walt Whitmannel
a szomszédos fán ücsörgött
levelek erezetét analizálta
fa kérgét gyümölcs formáját
hogy miből áll a szél illata
Találkoztam Walt Whitmannel
kertemben ült és a zöldet figyelte
hogy mennyi a távolság fűszál és fűszál közt
gilisztáknak regélt a halhatatlanságról
égi és földi muzikusokról
Láttam őt egy rozoga buszon
öregekkel és fiatalokkal
akikkel elhitette hogy szépek
párás ablakokra rajzolt furcsa mintát
a bozontos szemöldökű sofőrrel
órakattogásról társalgott
Láttam Walt Whitmant amint
a zöldséges ablakában csodálja
hosszú ősz szakállát
és testének formáját és tartalmát
és mosolyog aztán megnézi a járókelőket
és ugyanúgy mosolyog
Találkoztam Walt Whitmannel a Zöldpiacon
függőágyat keresett hogy a szabadban aludjon
piros-kék kockás takarójával és*

*egy doboz szivarral karnyújtásnyira
 Láttam utcai gyerekekkel
 szökdécselni fel-alá a fák közt a fákon
 kerítéseken és köveken át
 Láttam Walt Whitman arcát
 egy pocsolyából vigyorogni
 Vele mentem az úton
 és amikor elfáradtam a hátán vitt
 Walt Whitmannel kávézom a kávét fahéjjal
 hintjük meg a cigaretta enyhén édes
 tenger zaja a fejemben a fejében
 madár éneke
 a fejemben a fejében a hangszálaiban
 időnként meglibben a függöny*

Kövek

*Az ember álmában kezd kővé válni.
 Amikor fölfedeztem rajtad az első nyomokat,
 elhatároztam, örökre leszokom az alvásról.
 Nem zavar, hogy ordításba fagysz;
 az sem, hogy lassan nem vagy,
 csak egy tehetetlen szobor.
 Felhagytam az inszomniával,
 mégsem álomban kezdtem el megkövülni; észrevettem,
 hogy a cigarettafüst megreked, nincs mit kifűjni,
 minden felület egyformán érdes,
 apad a létezés, a víz a testben.
 Napok óta egyhelyben fekszel,
 szemeid üveggolyók a jégen.
 Még pár nap,
 és melléd dermedek.*

Senkik

*A buszon az emberek némák, süketek,
lábuk elé néznek, „holnap ilyenkor ugyanez lesz”.
A busz ablakán az arcok elmosódott foltok,
széttörünk az üvegen, árnyékaink elfolynak,
többé nem találkozunk.*

*Az első lámpáig ötvenkét lépés, mellette kocsma,
udvara mindig üres, fagy van.
Isten fázik, ha az elhagyatott buszmegállókra néz.*

*Szinte rohanunk, hogy elérjük a fényt,
kérdéseinket az éjszakába dobáljuk,
a következő faluig már nem érnek el.
Meg sem hallotta senki.*

